

Klaipėdos
universitetas

Sveikatos
mokslų fakultetas

Klaipėdos
universitetas

30
metų

**XXI-OJI NACIONALINĖ MOKSLINĖ
KONFERENCIJA
„Į SVEIKĄ GYVENSENĄ IR SKAIDRIĄ BŪTĮ
VYDŪNO KELIU“**

Konferencijos pranešimų medžiaga

Klaipėda, 2021

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės
Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB)

Mokslinis komitetas:

Pirmininkas: prof. dr. Artūras Razbadauskas,
Klaipėdos universiteto rektorius

Nariai:

prof. habil. dr. Algimantas Kirkutis
prof. dr. Elvyra Acienė
prof. habil. dr. Ingrida Baranauskienė
prof. dr. (hp) Leta Dromantienė
prof. dr. Arvydas Martinkėnas
prof. dr. Daiva Mockevičienė
prof. dr. Sigutė Norkienė
doc. dr. Aelita Skarbaliene
prof. habil.(hp) dr. Dalia Marija Stančienė
prof. dr. Asta Šarkauskienė
doc. dr. Marija Truš

Organizacinis komitetas:

Pirmininkė: Goda Sakalauskaitė

Nariai:

prof. dr. Birutė Anužienė
Dainius Aponkus
Erika Butkutė
lekt. dr. Sigita Derkintienė
lekt. Rita Gikariene
Juozas Ivanauskas
doc. dr. Asta Kiaunytė
lekt. Viktorija Lukminaitė
lekt. Jurgita Raišutienė
Tatjana Žuravlioiva

Leidinio sudarytoja:

prof. dr. Birutė Anužienė

© Klaipėdos universitetas, 2021

ISBN 978-609-481-100-5

NEIŠGIRSTAS VYDŪNO SOS TAUTAI IR VALSTYBEI

Juozas Ivanauskas

Klaipėdos universitetas, Sveikatos mokslų fakultetas

1923 metais, nepriklausomos Lietuvos valstybės atkūrimo penkmečio proga žurnale „Darbyme-tis“ Vydūnas paskelbė poleminį straipsnį „Tautos laisvė ir reikšmė“, kuriame, be kita ko, rašoma: „Skaidriosios akys mato, kad mūsų tauta tėra nepriklausoma ir laisva gyvenimo paviršiaus dalykuose. Ir jos mato, kad ir tai laisvei gresia pavojus, kadangi kitos, būtent esmingosios, laisvės nėra. Ir todėl labai svarbu, kad pradėtume jos ieškoti, kad pasistengtume, jeib ją įgijus“.

Pažymint 102-ąsias Lietuvos valstybės atkūrimo metines, vertėtų aptarti, ar pastarojo meto mūsų šalies politika yra taip orientuota, kad jos dėka Tauta kuo labiau reikštųsi kaip kurianti, dvasios šviesą skleidžianti, kaip tokia, kurioje, pasak Vydūno, „vis daugiau augtų ir tvirtėtų žmoniškumas“, „į kurią norėtų linkti kitos tautos“?..

XX a. pradžioje Vydūnas šventai tikėjo, jog esmingoji Tautos laisvė ir nepriklausomos Lietuvos valstybingumas – geriausia sąlyga žmonių kūrybos galioms skleistis. Tad ir dabar, prabėgus šimtmečiui, mūsų kilni pareiga - visais įmanomais būdais puoselėti, kelti dienos švieson, konkrečiais darbais ir poelgiais pateisinti Mažosios Lietuvos didžiojo Mąstytojo Vydūno lūkesčius bei kūrybinį palikimą Tautai ir valstybei.

Tikslas – parodyti Vydūno kūrybinio palikimo svarbą, jo išvalgų bei idėjų aktualumą šiuolaiki-nės pilietinės visuomenės ir valstybingumo raidai.

Metodika. Esminius Vydūno mintijimus apie tautą ir valstybę apžvelgti nūdienos realijų kontekste, švenčiant Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo trisdešimtmetį.

Rezultatai. Nors, pasak Vydūno draugijos garbės pirmininko, filosofo Dr. Vaclovo Bagdonavičiaus, „Vydūno palikimas mums šviečia kaip taurus žmoniškumas ir tyro dvasingumo žibintas, skleidžiąs gaivinančią gėrio, grožio ir tiesos šviesą“, tačiau kažin ar XXI amžiaus Lietuva gali vadintis šalimi, kurioje „žmogus tikrąjį žmoniškumą labai aukštai stato“ ir kurią „Amžinoji Apvaizda yra pasirinkusi aukštam uždaviniui“?..

Atmetus fasadinio patriotizmo euforijos šydą aiškiai matome, jog tauraus žmoniškumo apraiškų šiuolaikinėje visuomenėje kur kas mažiau, lyginant su „pažmoniškumo“ arba „suluošintų dvasių“ siautėjimu.

Prabėgus 30 metų tenka apgailestauti, jog lietuviybės puoselėtojo, taurios sielos mąstytojo Vydūno idealai bei vertybės taip ir nepriėjo 1990 m. kovo mėn. 11 d. nepriklausomybę atkūrusioje Lietuvoje. Vydūno VARPAS, garsiau suskambęs pirmaisiais Atgimimo metais Lietuvoje, valdžią uzurpavusio politinio „elito“ pastangomis vos po kelerių metų buvo nuslopintas. Mūsų šalis šiandien nėra nei laisva, nei nepriklausoma, veikiau totaliai užvaldyta „savųjų okupantų“, nes įtakingų politikierių gretose, pasak Vydūno, dominuoja „suluošintos dvasios“, tesiekiančios naudos ir garbės sau, o ne gerovės Tautai ir valstybei. Be abejo, oponentai galėtų replikuoti: „Neslopinkime Vydūno VARPO savo nepasitenkinimo protrūkišiais jubiliejiniiais Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo metais“. Būtų gerai, jei tik pavienių skeptikų nuomonė slopintų Vydūno VARPA. Mano įsitikinimu, simbolinis Vydūno VARPAS tariamai „laisvoje“ ir nepriklausomoje Lietuvoje jau seniai, metų metais metodiškai, visai neatsitiktinai ir sąmoningai yra slopinamas ne pavienių individų, o visuotiniu - politiniu mastu, kokią viešojo diskurso sritį bepaimtume. Konkrečių pavyzdžių aibės. Pilietinė visuomenė prieš kiekvienus rinkimus periodiškai klaidinama sisteminės propagandinės žiniasklaidos ir valdančiųjų „elito“ ciniško melo, dangstant milijardines politinės korupcijos aferas, padariusias milžinišką žalą Tautai ir valstybei. Todėl kalbėti apie Vydūno puoselėtas vertybes bei idealus galime nebent su didele viltimi ir tikėjimu, nes objektyvi realybė faktiškai visa tai paneigia, deja.

Išvados. Vis tikta vertėtų sugrįžti prie Vydūno išvalgų ir tikėjimo Lietuvos ateitimi, prie jo nuoširdaus palinkėjimo nepriklausomybę paskelbusiai valstybei, kai 1918 m. balandžio 19 d. Lietuvos Tarybai adresuotame laiške mąstytojas rašė: „O kaip man rodos, Lietuva yra šalis, kurioje žmogus

tikrąjį žmoniškumą labai aukštai stato. Todėl ir galima Lietuvos ateitimi tikėti. Amžinoji Apvaizda yra pasirinkusi Lietuvą aukštam uždaviniui. Manau, Lietuva pasistengs būti pasaulyje viena aiškiausių žmoniškumo reiškėjų.“

Prabėgus kiek daugiau nei šimtui metų retoriškai paklauskime savęs: ar Lietuvos politika taip orientuota, kad jos dėka tauta kuo labiau reikštųsi kaip kurianti, dvasios šviesą skleidžianti, kaip tokia, kurioje, pasak Vydūno, „*vis daugiau augtų ir tvirtėtų žmoniškumas*“, „*į kurių norėtų linkti kitos tautos*“? Ar nėra valdančiųjų kaltės dėl to, kad valstybėje susidaro palankios sąlygos pažmoniškumo siautėjimui, žmoniškumo prado nykimui? Ar Lietuvoje pakankamai rūpinamasi aukštesnio žmoniškumo žadinimu, žmogaus saviugda? Ar valstybės ir daugumos tautiečių elgsenoje nepasigendame „*teisybės, teisingumo, tvirtybės, plačios ir aukštos nuožvalgos, sąžiningumo bei patvaros*“?.. Vydūno įsitikinimu, tai pamatinės vertybės tautinei valstybei augti ir stiprėti, šalia kurių kiti „*valstybės gyvenimo reikalai, kaip svarbūs jie yra ir būtų, teturi tik antros eilės svarbumą*“.

Reikšminiai žodžiai: Tauta, valstybė, žmogus, visuomenė, žmonija, laisvė, politika, socialiniai santykiai.

Literatūra: Vydūnas. Tauresnio žmoniškumo užtekėjimas (Kada karų nebebus). Detmold, 1948 m.

Vydūnas. Žurnalas „Darbymetis“, Tilžė, 1921-1924 m.

Vydūnas. 1990. Raštai. T.1. Vilnius: Mintis, 565 p. ISBN 5-417-00334-4.